

Martina Matlovičová: Relaxovať chodím medzi autá a paneláky

Martina Matlovičová sa narodila v Bratislave. Po škole úžitkového výtvarníctva absolvovala Katedru animovanej tvorby na Filmovej a televíznej fakulte VŠMU, no hneď po štúdiu sa vrátila k svojmu detskému snu – k ilustrácii. V roku 2009 získala na Bienále ilustrácií Bratislava Zlaté jablko za ilustrácie kníh *Drevený tato* od Tomáša Janovica a *Tracyho tiger* Williama Saroyana. V Českej republike získala prestížne ocenenie Zlatá stuha a výročnú cenu vydavateľstva Albatros za knihu *A pak se to stalo!* od Ester Starej. S rovnakou autorkou spolupracovala na titule *Chrochtík a Kvikalka na ceste za blyskavým prasátkem*, za ktorý získala opäť Zlatú stuhu.

Prierez svojou ilustračnou tvorbou predstavila v našej knižnici začiatkom júla na výstave s názvom Krajina Ilustrandia a 11. decembra k nám zavítala opäť. Ako hosť programu venovaného 60. narodeninám rozprávkara Jána Uličianskeho si zaspomínala na spoluprácu na knihe *Leonardo, kocúr z ulice*. Hoci je o nej známe, že mikrofónom a kamerám sa radšej oblúkom vyhýba, pár otázok zodpovedala aj nám.

Ako sa vám spolupracovalo so spisovateľom Jánom Uličianskym?

Osobne považujem Janka Uličianskeho za jedného z najlepších detských spisovateľov u nás. Jeho poetika a štýl mi veľmi sadli. Ako vie pracovať so slovom a humorom. Každé jeho slovíčko má vo vete svoje miesto a dokáže geniálne vypointovať príbeh. Zo všetkých slovenských spisovateľov pre deti mi je jeho spôsob tvorby najbližší.

Ako sme sa v programe dozvedeli, jeho najnovšiu knižku pre deti, ktorá by mala vyjsť budúci rok, bude ilustrovať váš manžel, výtvarník Vlado Král. Ako by ste reagovali, keby sa na vás znova obrátil ako na ilustrátorku?

Určite by som nezaváhala. Bola by som poctená.

25. novembra ste si v Bratislave prevzali Cenu Ľudovíta Fullu 2015, jedno z najprestížnejších ocenení, ktoré udeľuje Fond výtvarných umení, slovenská sekcia IBBY a BIBIANA – Medzinárodný dom umenia pre deti a ktoré sa udeľuje autorovi za vynikajúce dielo významne prispievajúce k rozvoju slovenského ilustračného umenia pre deti a mládež. Čo to pre vás znamená?

Bola som veľmi dojatá. V prvom momente mi to však vôbec nedochádzalo. Bola som vo veľkom pracovnom zhone. Niekoľko dní som po nociach pracovala a mala stihnúť dva „dedlajny“ plus navyše deň na to sme mali cestovať do Ostravy. Pri preberaní ceny som bola ako duchom neprítomná. Až keď som sa vrátila z Čiech a následne prekonala virózu, tak až včera (10. 12., pozn. red.) som si v pokoji prečítala ten diplom a zároveň pozerala na medailu. Bolo tam také strašne pekné venovanie, že som prispela k rozvoju umenia pre deti, adresované práve mne. Takže až po dvoch týždňoch som si to celé uvedomila a to ma dojalo.

Ako dlho sa venujete ilustrovaniu kníh?

Ilustráciu som začala robiť hneď po škole a venujem sa jej už pätnásť rok.

Momentálne mám však obdobie akejsi únavy a menšej krízy. Ale vždy keď príde nejaký dobrý titul, tak sa vždy poteším a ožijem. Z elánom sa do toho vrhnem a mám z toho radosť.

Už jedenásť rokov žijete na vidieku so svojim manželom s dvomi psami a kocúrom. Obaja tvoríte a ilustrujete v garáži.

V podstate áno. (úsmev) Bola to kedysi garáž, ktorú sme si prerobili na taký malý ateliér. Máme tam elektrinu, okno, pracovný stôl a stoličky.

Čo vás momentálne najviac zamestnáva?

Spolupracujem na projekte Čítame s Osmijankom neziskovej organizácie Osmijanko, v rámci ktorého som pre deti vytvorila knižku, pracovný zošit aj literárnu mapu. Kreslila som aj nejaké obrázky do dokumentu pre Detský čin roka.

Ako relaxujete keď nekreslíte? Využívate to, že žijete obklopená prírodou?

Tým, že sme už vyše jedenásť rokov v lese stále, tak to nie je až taký relax. Skôr vypadnúť z toho lesa. (úsmev) Do mesta. Kým iní chodia relaxovať do prírody, my chodíme naopak relaxovať medzi autá a paneláky.

Takže aj v našej knižnici plnej detí teraz vlastne relaxujete?

Áno. Presne tak. (úsmev)